

Vertrouwen of verliezen

Wendy Brokers bij Boekerij:

Baguette met jam voor twee

Leven met een leugen

Omkijken naar morgen

Geluk bij een ongeluk

Liefde op het menu (e-only)

Vertrouwen of verliezen

De Eindeloos-serie:

Niet zonder jou

Niet zonder ons

Niet zonder mij

WENDY BROKERS

Vertrouwen of verliezen

Soms lijkt het geluk als los zand tussen je vingers door te glippen. Maar verlies je ooit definitief je geloof in de liefde?

ISBN 978-90-225-8998-4
ISBN 978-94-023-1831-9 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © AdobeStock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Wendy Brokers Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Christy,
die aan de wieg stond van het leren geloven in mezelf*

‘Werkelijk, Maud, ik ben het zat. Ik heb het helemaal gehad. Weet je dat Van Zuilen wilde dat ik vandaag om zes uur begon en na vijven bleef om onbetaald over te werken? Je hoort het goed; geen extra salaris. Hallo, waar ziet hij mij voor aan? En dan mijn zus. Of ik even na werktijd kon komen oppassen op die drie monsters van haar. Ik word al moe als ik eraan denk. Fleur woest en mijn moeder woest. Waarom denken ze dat ik zelf nog geen kinderen heb? Juist, omdat de combinatie van een gezinsleven en een baan gelijkstaat aan op je blote voeten dansen in de krater van de Vesuvius. Of misschien wel op van die gloeiende kolen. Visualiseer je nu? Hallo? Maud? Verdoerie...’ Noortje drukte de pieptoon weg en belde opnieuw.

‘Hallo, je hebt me gevonden. Helaas voor jou ben ik er even niet. Laat een boodschap achter, dan bel ik je terug.’

‘Je zit in Vancouver, Maud, niet op de Noordpool, en je vlucht zit erop. Het is bij jou nu half tien ’s ochtends. O, wacht, je ligt er net drie uur in natuurlijk, vandaar dat je niet opneemt. Weet je al dat ik Hannah heb gezegd dat ik haar van mijn gastenlijst af heb gehaald

door die stomme actie? Ik bedoel, ik heb haar mijn doopnamen in vertrouwen verteld. Nu weet de halve wereld dankzij Insta en Snapchat dat er “Nientje Dorothea” op mijn geboorteakte staat. Ik weet heus wel dat ik vernoemd moest worden naar die antieke oudtantes om de erfenis veilig te stellen, maar dat is privé. Geen publiek geheim, zoals nu. Hannah lachte me recht in mijn gezicht uit. Ik had nog niet eens een vriend, laat staan een aanstaande echtgenoot, zei ze. Alsof ik het kan helpen dat Tim zijn broek buitenshuis niet aan kon houden. Hè verdorie, Maud...’

Met een zucht belde ze voor de derde keer en luisterde naar de stem van haar beste vriendin. ‘Lieverd, sorry voor mijn klaagzang. Bel me zodra je wakker bent. Ik mis je en we moeten nodig weer een lekkere jankfilm kijken samen. Voor mijn part neem je Léon mee. Of nee, doe toch maar niet. Hou van je. Dikke knuffel van mij.’

Ze verbrak de verbinding en fronste met een voelbare rimpel boven haar neusbrug bij het zien van het berichtje dat op het scherm verscheen.

Lieve Noortje, ik heb mijn afspraak verzet naar volgende maand. Sorry dat ik zo boos tegen je deed. Dank je wel voor het inspringen vorige week donderdag en afgelopen maandag. Ik weet dat ik een ondankbaar krenge ben. Kus, ook van Bart, Koen en Mees.

Haar zus had een foto van het drietal *from hell* toegevoegd. Bart keek opzettelijk scheel, zijn tweelingbroer stak zijn tong uit en de kuif van Mees werd zo te zien omhooggehouden door een flinke snottebel. Als het iets anders was, dan wilde Noortje dat vooral niet weten.

Ze gooide haar mobiel in de handtas die aan haar arm hing en belde aan bij haar benedenbuurvrouw. ‘Te goed van vertrouwen en geen nee kunnen zeggen,’ mompelde ze tegen zichzelf, van haar ene op haar andere pijnlijke voet balancerend waardoor ze er voor

een toevallige voorbijganger waarschijnlijk uitzag als een hinkende eend. ‘Als dat niet goed is voor de meeste hits op Relatieplanet, dan weet ik het ook niet meer.’ Ze keek naar de knalrode, hooggehakte sandaaltjes onder haar spijkerbroek terwijl ze voor de dichte voordeur stond. ‘Met een voorliefde voor de verkeerde schoenen. En mocht dat geen foute mannen aantrekken, dan moet ik hoognodig mijn profielfoto aanpassen.’

Net op het moment dat ze zich afvroeg of ze nog een keer zou aanbellen, hoorde ze geschuifel in de gang achter de deur. Na wat gemorrel van een sleutel in het slot ging de voordeur langzaam open.

‘Ha, Noortje. Je hebt mijn berichtje gekregen.’ Het gezicht van mevrouw Van Dralen ging van wantrouwend naar verheugd binnen één keer knippen.

Er ontsnapte Noortje toch een glimlach, ondanks de rottag. Dat effect had ze dus óók op mensen.

‘Wat ben je laat. Moest je overwerken?’ vroeg haar bejaarde buurvrouw.

‘Nee, de bus gemist en naar huis gelopen. Scheelde in de buskosten.’ Scheldend op de buschauffeur in kwestie, dat dan weer wel. De lul. Nadat ze hem enkele weken geleden vriendelijk had afgewezen – getrouwde veertigers met een bierbuik en sluik vet haar, opzij gekamd over een al aardig kalende schedel, vielen namelijk niet onder de noemer ‘geschikt datemateriaal’ – liet hij geen kans onbenut om voor haar neus weg te rijden. Misschien was de afschuw over het voorstel wel op haar gezicht te lezen geweest. Ze was helaas niet behept met een pokerface. Misschien moest ze dat ook maar toevoegen aan haar profiel. Trok vast nog meer viezeriken aan die maar op één ding uit waren.

‘Ho, wacht, wát wilt u dat ik ga doen?’ Er sijnpelde wat info langs

haar afgedwaalde gedachten en die was onthutsend genoeg om even bij de les te blijven.

‘Echt, Noortje, het is zo’n schat.’ Het permanentje in het grijze haar van mevrouw Van Dralen kon wel een opknabeurt gebruiken. Hoe anders dan het stijve kapsel van haar ene oma, die elke nacht met krulspelden in sliep en in wier aanleunwoninkje altijd de penetrante geur van haarlak hing.

Noortje vond haar benedenbuurvrouw een lief mens. Iedereen die haar kende vond dat, daarover bestond geen twijfel. Ze stond altijd voor anderen klaar en deed geen vlieg kwaad. Voor een dame op leeftijd deed ze een dappere poging met haar tijd mee te gaan. Ze had een mobiele telefoon met WhatsApp en een laptop met internet. Daar had ze nog wel eens wat problemen mee en dan deed ze een beroep op Noortje, maar toch. Dat zag Noortje haar nog volledig zelfstandig wonende oma niet doen. Die verkreeg haar informatie middels televisie en radio, verschool zich traditiegetrouw achter de geraniums, roddelde er lustig op los in de buurt en miste geen enkele bingo in het wijkgebouw. Google, Twitter, Facebook, Instagram, Snapchat of WhatsApp: het was haar allemaal veel te ingewikkeld en vooral te modern. Ze wilde zelfs niet aan een pinpas en dus haalde haar zoon, Noortjes vader, elke week contant geld voor de boodschappen.

Maar nu ging mevrouw Van Dralen echt te ver. Ze kon toch niet verlangen dat zij, Noortje, een of andere wazige neef twee volle dagen op sleeptouw nam? Het was nota bene weekend! Ze had een week achter de rug waar geen mens jaloers op was. Op het nippertje was de deadline voor het tijdschrift waarvoor ze marketing deed gehaald, ze had een zenuwslopend en tenenkrommend familiediener achter de rug én een avond oppas spelen voor die hyperactieve monsters van haar zus. Ze had echt geen puf meer om het wie of

wat dan ook nog naar de zin te maken. Ze wilde een warme douche, haar teennagels in de net nieuw uitgekomen kleur ‘classic blue’ lakken zodat ze matchten met de *French manicure* van haar vingernagels, en zich met de wattenbollen nog tussen haar tenen in haar alleroudste zomer-pj’s op de bank nestelen. Mét een flinke bak popcorn en de afstandsbediening om Netflix te bedienen binnen handbereik, graag. Zo hoorde je een vrij weekend te beginnen. Nog een keer naar haar voeten kijkend wist ze pertinent zeker dat die nagellak geen dag meer kon wachten.

Met een zucht verplaatste Noortje haar gewicht naar haar andere been en hoorde ze, hopelijk ogenschijnlijk geduldig, de loftuizingen over de neef in kwestie aan. Die nam ze overigens niet met een korreltje zout maar met een hele kilozak, want de laatste neef van mevrouw Van Dralen met wie ze opgescheept had gezeten, was een nerd van de eerste orde geweest. Joris of Floris of hoe hij dan ook heette, had op zijn dertigste nog nooit een vriendinnetje of zelfs maar een date gehad. De reden daarvoor was gebleken tijdens het etentje waarmee ze had ingestemd. Wat een saaie eierkoek. Om nog maar te zwijgen over de bochten waarin ze zich had gewrongen om onder een vervolgspraak uit te komen, zonder hem voor het leven te beschadigen. Ze had het niet in zich om iemand keihard af te wijzen. Dus nee, voor haar geen blind dates meer met neven van mevrouw Van Dralen.

‘Lieverd, ik vind het zo fijn dat je dit voor me wilt doen.’

‘O, maar...’

‘Ik hoor mijn telefoon, die moet ik echt even opnemen. Ik stuur hem naar je toe, hoor. Dag Noortje, dank je wel. Je bent een lieve meid.’

‘Maar...’ Verbouwereerd staaarde Noortje naar de inmiddels dichte deur. Ze had nog helemaal nergens mee ingestemd, toch? Ze

hief haar hand om te kloppen. Door het zijraam zag ze haar benedenbuurvrouw met de telefoon tegen haar oor nog vriendelijk knikkend naar haar zwaaien. Daarna verdween mevrouw Van Dralen uit het zicht.

‘Nou ja...’ Ze liet haar hand weer zakken. Lieve meid, ammehoela... Het werd een vol profiel zo. Met een zucht en wat binnensmonds gemopper zocht ze in haar handtas naar haar huissleutel, terwijl ze de buitentrap naar de eerste verdieping op strompelde. Het duurde even voor ze die sleutelbos tussen alle rommel had gevonden. Morgen zou ze haar tas, die door Maud een hutkoffer werd genoemd, eens uitmesten. Of misschien vanavond. In ieder geval nadat ze die neef had afgepoeierd. Als hij voor haar deur stond, zou ze hem vertellen wat er in de stad te doen was. Ze zou hem uitleggen waar hij het beste kon gaan eten en wat de leukste kroeg was, maar er vriendelijk voor bedanken twee dagen zijn persoonlijke gids te zijn. Goed van vertrouwen was één ding, geschift iets anders. Als die jongen wat verstand had zou hij zelf inzien hoe idioot het plan van zijn tante was. Hij zou er vast ook niet enthousiast van worden om achtenveertig uur met een wildvreemde opgescheept te zitten. Gemakshalve ging ze er dan maar van uit dat geen enkel mens twee van die slome, niet aan de vrouw te brengen neven kon bezitten. Zelfs haar benedenbuurvrouw niet.

Dribbel, een en al lapje, kwam al miauwend naar de voordeur. Noortje kon hem nog net vastgrijpen voor hij de galerij op kon ontsnappen. Ze wankelde even op haar hoge hakken en schopte ze snel uit voor ze een enkel verzwikte. Nog een klusje voor dit weekend: de deurklink omhoog zetten, zodat haar kat de deur naar de hal niet meer kon openspringen. Hij had zich zo te zien uitermate goed gemuseerd met twee rollen toiletpapier uit het toilet. Er was geen plekje op de vloer te vinden waar geen witte slingers en snippers lagen.

De spiegel van plafond tot vloerplint in de hal toonde haar een glimp van een jonge vrouw met een hartvormig gezicht, loshangend, lang, iets krullend blond haar en grote blauwe ogen. *Aantrekkelijk genoeg om de aandacht te trekken, maar blijkbaar niet om die vast te houden.* Ze liet zich zonder echt goed in de spiegel te kijken met een zucht op haar knieën zakken en begon het papier te verzamelen. Dribbel zag dat blijkbaar als een spelletje. Elk hoopje dat zij bijeenveegde, sloeg hij weer uit elkaar. Noortje zette hem in de huiskamer en deed de deur achter zich dicht, maar nog voor ze zich opnieuw op haar knieën kon laten vallen, had Dribbel de deur alweer open.

‘Au, verdorie.’ Ze zoog op de vinger waar net een kattennagel in was geslagen. ‘Hé, houd eens op?’ Gefrustreerd streek ze een sliert haar achter haar oor.

Bij het horen van haar voordeurbel kreunde ze. Ze kwam overeind en veegde snel een paar losse haren uit haar gezicht. Wie nu weer?

‘Ja?’ Ze opende met één hand de deur en hield in de andere haar kat vast. De beller moest het doen met een weinig vriendelijke blik.

‘Hallo. Noortje, neem ik aan?’

Haar mond viel nog net niet open bij het zien van het onvoorstelbaar lekkere ding aan de andere kant van haar drempel. Hij was zeker een meter vijftientig lang, slank, had warrig donkerblond haar dat net zo goed lichtbruin kon zijn, prachtige melkchocoladebruine ogen en een glimlach waar iedere vrouw voor zou smelten. En zij was in dit geval die vrouw. Even kreeg ze de neiging haar hoofd om de hoek van de deur te steken om te zien of er geen cameraploeg van een of ander vaag ‘ik neem je in de zeik waar je bij staat’-programma stond te filmen, want dit soort mannen stond nooit spontaan op je stoep. Niet op de hare, althans.

Ze liet de deur los, weerstond toch de aandrang om de galerij af te speuren en stak automatisch een heup naar voren zoals modellen doen voor een bevallige pose. Een trucje dat ze had afgekeken van Daphne Deckers tijdens een *book event* met een bekende Engelse chicklitauteur, een paar jaar geleden. Noortjes collega had daar kaartjes voor gewonnen en bij gebrek aan beter gezelschap haar meegesleept. In die subtiele pose streek ze voor de derde keer haar haren voor haar ogen weg. *You never get a second chance to make a first impression.* ‘Ja?’

De lekkerste vent in tijden trok zijn fraaie wenkbrauwen samen en liet zijn al net zo fraaie ogen op haar gezicht rusten. ‘Ben je gewond?’ Zijn stem was diep en vol, met net een randje heesheid dat iets met haar zenuwuiteinden deed. Alsof ze werden blootgelegd en hij er met een licht ruwe hand overheen streek. Niet te geloven; zelfs zijn stem was goed.

‘Gewond?’ Haar stem kraakte een beetje en ze schraapte haar keel om dat te verbloemen.

‘Gewond, ja. Je bloedt.’

‘Ik bloed?’

‘Je hebt bloed op je gezicht.’

‘Op mijn gezicht?’

Zijn frons werd dieper. Er verschenen rimpeltjes boven zijn neusbrug. ‘Blijf je herhalen wat ik zeg of ga je er nog iets aan doen?’

‘iets aan doen? Eh...’ Goeie genade, haar hersenen lieten het ook niet een béétje afweten. ‘Ik eh...’ Ze trachtte intussen een sparte-lende Dribbel tegen haar lichaam te drukken. Die rook echter de vrijheid en wilde maar wat graag de galerij gaan verkennen. En de drie niet gesteriliseerde poezen van een tuin verderop erbij, waarschijnlijk.

Het stuk sloeg zijn ogen ten hemel en duwde haar achteruit de

hal in. Daarna stapte hij over de drempel en sloot de deur achter zich. ‘Zet die kat eens neer.’

Dribbel zorgde er zelf wel voor dat ze hem losliet. Hij wrong zich in allerlei bochten en sprong luid miauwend op de vloer vol snippers en repen toiletpapier.

Haar hersenen werden eindelijk weer voorzien van de broodnodige zuurstof. ‘Zeg, je kunt niet zomaar binnenkomen!’

‘Ik ben al binnen en geloof me: ik ben redelijk onschuldig. Ga je nog wat doen aan dat bloed?’

O ja, bloed. Ze keek half in de spiegel naast de voordeur, ondanks een gevoel van verontwaardiging dat hij ineens in haar hal stond in plaats van erbuiten, en zag een grote rode veeg over haar rechterwang en nog een op haar voorhoofd. Haar ogen werden groot.

Hij pakte haar hand vast. Er schoot een tinteling van haar hand naar haar elleboog en van daaruit naar haar schouder, en ze probeerde zonder succes haar hand weg te trekken. Ze wist dat hem de deur uit werken het verstandigste was om te doen en toch kon ze zich er niet toe zetten.

‘Hier.’ Hij hield haar ringvinger, waaruit nog steeds bloed opwelde, voor haar gezicht en zwaaide ermee zodat ze het zag. ‘Dit is de boosdoener. Dat heeft dat schele monster zeker op zijn geweten?’

‘Hij is niet scheel, hij loent hooguit een beetje,’ verdedigde ze haar kat.

De mondhoeken van de belachelijk aantrekkelijke man gingen wat omhoog, alsof het antwoord hem amuseerde. ‘Verskil van opvatting.’ Hij liet haar hand los. ‘Lukt het je om een pleister op die vinger te plakken en jezelf schoon te poetsen of heb je daar hulp bij nodig?’

‘Dat lukt wel.’ Ze deed een stap naar achteren om haar waar-

digheid te hervinden. Waar ze die dan ook gelaten mocht hebben. 'Maar ik weet nog steeds niet wie je bent en wat je komt doen.'

'Dat zal ik je vertellen na die pleister en een schoonmaakbeurt. Als ik je nu een hand geef, zit ik ook meteen onder.' Hij hield zijn hoofd schuin en bestudeerde haar gezicht.

Noortje voelde dat ze bloosde en schoot met wat onduidelijk gemompel de badkamer in. Ze trok een lelijk gezicht tegen haar spiegelbeeld. Tuurlijk, knappe vent over de vloer en dan zag zij er zó uit.

Ze mopperde en schold binnensmonds wat op zichzelf, maakte haar gezicht schoon en pakte een doosje pleisters uit het verbandkastje. Tot overmaat van ramp sloeg ze het kastje, dat al aan een gammel haakje hing, te hard dicht. Het viel met een daverende klap op de grond. Een van de zijplankjes brak daarbij af en versplinterde op de tegelvloer.

'Gaat het goed hier?' De vreemdeling kwam de krappe badkamer binnen. Zelfs in dit licht was hij behoorlijk adembenemend te noemen en badkamerlicht was voor niemand flatterend, wist ze uit ervaring.

'Noortje?' Hij keek langs haar heen en zag het verbandkastje met inhoud op de grond liggen. Zijn ogen dwaalden ook even af naar de wasmand, waar haar rode kanten beha voor de helft uit hing. Zijn mondhoeken krulden op en stonden nog steeds in die stand toen hij haar weer aankeek. 'Geef die pleisters maar aan mij, voordat je je vingers aan elkaar vast tapet.'

Met warme wangen gaf ze hem het doosje, wensend dat ze de moed bezat haar in het oog springende ondergoed in de wasmand te proppen. Aan de andere kant was dit wel een van de meest sexy exemplaren die ze bezat.

Hij haalde er een pleister uit en boog zijn hoofd. 'Houd je vinger eens omhoog.'

Ze hield hem zonder iets te zeggen haar hand voor. Hij stond dichterbij dan goed voor haar gemoedsrust was in de toch al intieme setting van haar badkamer. En zo te voelen aan het onophoudelijke gefladder in haar buik voor meer dingen dan alleen haar gemoedsrust. Ze wist niet of ze ooit zo snel opgewonden was geweest van een volslagen wildvreemde man.

Hij plakte de pleister zorgvuldig op haar rechterwijsvinger en legde het doosje op de wastafel. ‘Ben je altijd zo onhandig?’

‘Nee.’

‘Nee?’

Ze kon het niet laten. ‘Ga je alles herhalen wat ik zeg?’

Hij keek verrast op van haar vinger en zijn ogen waren nu heel dichtbij. Mooie bruine kijkers met donkere vlekjes in zijn irissen. Ze zag lachrimpeltjes om zijn ogen verschijnen en haar adem stakte even. Fijn als het geluk eens een keer wél aan je kant leek te staan.

‘Je hebt mijn hand nog vast.’ Ze keek naar hun handen. Niet dat ze het bezwaarlijk vond. Integendeel.

‘Dat weet ik. Ik moet me nog voorstellen. Mijn tante van hier beneden heeft me gestuurd. Ik ben Mats...’

‘Jij bent de neef van mevrouw Van Dralen?’ onderbrak ze hem. Haar ogen werden opnieuw groot, nu van verbazing.

‘Een van haar neven. Ze heeft er nog een paar.’

‘O god, ja, hou op. Eén heb ik er al ontmoet. Joris, pfff...’

Mats liet abrupt haar arm los, waardoor haar hand langs haar bovenbeen viel. Hoewel hij bleef staan waar hij stond, voelde het toch alsof hij een stap naar achteren deed. ‘Floris. Mijn broer. Tweelingbroer, om precies te zijn.’

‘Dat kan niet,’ flapte ze eruit. Zodra ze het had gezegd, voelde ze haar wangen opnieuw kleuren.

‘Omdat?’ Zijn stem klonk aanmerkelijk koeler dan daarnet.

‘Omdat...’ Ze zocht verwoed in haar niet bepaald meewerkende brein naar de juiste woorden.

Mats trok zijn wenkbrauwen op. ‘Nou?’

‘Omdat...’ Hoe redde ze zich hier nu weer uit? Jeetje, wanneer leerde ze haar enorm grote mond eens houden. Het was net als met autorijden: eerst richting aangeven, dan pas afslaan. En in dit geval dus: eerst nadenken, dan pas iets zeggen. Kon er ook nog wel bij op haar weinig positieve cv. ‘Omdat hij een heel ander type is dan jij.’ Zodra ze het zei, wist ze hoe zwak die bewering klonk. Maar het was wel waar. Wat een verschil in uitvoering...

Zijn ogen stonden inmiddels nog koeler dan zijn stem al had geklonken. Hoe ter wereld was het mogelijk dat melkchocoladebruine ogen – en chocolade was voor haar het toppunt van genot, iets wat ze zeker niet met koel associeerde – er zo koud uit konden zien? Ze had duidelijk een gevoelige snaar geraakt.

‘En dat wil zeggen?’ Hij was minstens vijftien centimeter groter dan zij, maar op dit moment leken het er meer. Zeker nu ze haar hakken niet aanhad.

Noortje voelde de toch al verhitte blos nog verder toenemen, terwijl ze in de chaos van haar gedachten op zoek was naar de uitgang. Ergens moest dat groene bordje met het rennende poppetje te vinden zijn. ‘Hoor eens, we leven hier in een democratische wereld. Niet iedere man hoeft toch mijn type te zijn? Waarom zou ik me daarvoor moeten verdedigen? Jouw broer deed bij mij geen alarmbellen rinkelen.’ Ze hoorde zelf hoe verdedigend ze klonk en probeerde zich inwendig koelte toe te wapperen. Pff, deze broer deed héél wat bellen rinkelen. Op plaatsen waar ze lang niet meer hadden gerinkeld. Zelfs boos was hij een verschrikkelijk lekker ding.

Zijn kaken verstrakten nu ook. ‘Ik denk dat je wel genoeg hebt gezegd. Maak het niet nog erger voor jezelf.’

‘Erger voor mezélf?’ sputterde ze. Ze kreeg zin om haar handen in haar zij te zetten, mocht het hem nog niet duidelijk zijn wat ze van zijn woorden vond. Maar waarschijnlijk hielpen haar samenge-trokken wenkbrauwen ook best mee. En anders moest de bijbeho-rende vernietigende blik hem maar overtuigen. Want hé, hallo, hij mocht dan nog zo goed gelukt zijn, dat betekende natuurlijk niet dat hij zich alles maar kon permitteren. ‘Jij wilde een antwoord en dat heb je gekregen. Kan ik het helpen dat het je niet bevalt?’

Mats knikte met opgetrokken bovenlip en liet zijn tanden knar-sen.

Oké, vergeet overtuigen.

‘Juist. Doe vooral geen moeite, ik kom er zelf wel uit. Stel je voor dat je voet straks nog tussen de deur zit.’

Hij ging weg? Serieus? Nee, ho... wacht... dát was niet de be-doeling. Man van de maand... nee, stuk van het jaar dat het ha-zenpad koos? Ze wilde ineens best terugkomen op haar besluit om niet uit te gaan met een neef van haar benedenbuurvrouw. Heel erg graag zelfs, ook al waren ze dan niet op al te beste voet begonnen.

‘Je tante wilde dat ik je dit weekend alle leuke plekjes liet zien.’ Ze gaf zichzelf inwendig een mep omdat dat wel erg dubbelzinnig klonk, maar haar woorden terugnemen zou daar zeker de aandacht op vestigen. ‘Ik woon hier al mijn hele leven en ben de beste gids die je maar kunt hebben.’ Haar aanbod ging gepaard met een stra-lende lach en ze streek nogmaals het haar uit haar gezicht. *Maak gebruik van je sterke punten.* Ze kon het Maud letterlijk horen zeg-gen. Het was duidelijk dat haar lach een van die punten was. Samen met haar smetteloze gezicht had die haar op de middelbare school laten dromen van een modellen carrière. Helaas had ze haar lengte

niet meegehad en jojode ze nogal eens tussen maatje zesendertig en achtendertig.

Zijn ogen gleden van haar gezicht naar haar voeten en weer terug. Hij leek volkomen onaangedaan door wat hij zag. 'Vast, maar ik red me wel zonder. Dag, Noortje.'

Voor ze nog een keer met haar ogen had kunnen knippen, was hij de badkamer al uit. Bij de tweede keer knippen viel de voordeur met een klap achter hem in het slot.

Nou ja, zeg. Wat er omhoog borrelde, herkende ze als verontwaardiging. Kon zij er wat aan doen dat zijn broer een eerste klas sukkel was? Dat moest hij toch zelf ook wel zien? Een tweeling? Werkelijk? Het was gewoon ondenkbaar dat die twee mannen dezelfde ouders hadden. En als dat wel zo was, waren de genen zeer oneerlijk verdeeld over de twee broers. Hoewel Joris... of had hij nou Floris gezegd... nou ja, hoe dan ook, die broer was in ieder geval minder snel op zijn teentjes getrapt geweest dan dit exemplaar. Die had destijds haar afwijzing lijdzaam ondergaan en eens geknikt alsof hij het volkomen begreep.

Nog namopperend over het spectaculaire bliksembezoek van deze neef van haar benedenbuurvrouw, liet ze zich op haar knieën zakken om de rommel op te ruimen. Als het op karaktereigenschappen aankwam op die datingsite, kon er aan die van haar nog wel eentje toegevoegd worden.

Perfect in staat om geschikte kandidaten af te schrikken.

2

‘Hé, Noortje was het toch? Nog zo eentje?’ Wout hield haar lege glas omhoog en gebaarde ermee naar de bar. Hij liet zijn ogen net iets te nadrukkelijk over haar lichaam glijden voor zijn blik de hare weer ontmoette en hij haar een ronduit gluisperige knipoog gaf.
Ieuw.

Noortje onderdrukte een rilling. ‘Nee, dank je. Een icetea graag. Ik ga even naar het toilet.’ Ze voegde de daad bij het woord, al was dat in de stampvolle kroeg nog niet zo eenvoudig.

Het had zo’n goed idee geleken om mee te gaan met de vriendengroep van haar nieuwe collega Daphne. Zeker nu Maud nog steeds niet beschikbaar was om eens lekker tegenaan te klagen. Na de lichtelijk aardverschuivende, maar helaas rampzalig verlopen kennismaking met Mats ‘geen idee hoe hij verder heette’, had Noortje helemaal geen zin meer om met gelakte teennagels op de bank te kruipen. Ze was pas achtentwintig, verdorie. Helaas bedacht ze te laat dat het verstandiger was geweest om niet te drinken op een lege maag, want dan was ze vast beter bestand tegen de twee opdringerige mannen in Daphnes vriendengroep die de hele avond al met haar flirtten. Nu voelde ze zich verhit en behoorlijk licht in

haar hoofd. Een beetje koud water om zich op te frissen zou meer dan welkom zijn.

Na een plens water over haar polsen en een inspectie of haar make-up door de hitte in de kroeg nog niet van haar gezicht af droop, wurmde ze zich in het krappe gangetje tussen andere gasten weer in de richting van de kroeg.

Plotseling voelde ze een hand op haar heup en een natte mond in haar nek, net onder haar opgestoken haren. Er trok een intense huivering langs haar ruggengraat, ondanks de warmte, en ze verstijfde.

‘Heb je ook zin?’ Kasper, de andere vriend met onwelkome avances, drukte zich tegen haar billen aan. ‘Niks geiler dan een snel nummertje op de wc.’ Zijn hand had de weg tussen hun lichamen in al gevonden.

Ze probeerde zijn hand weg te duwen, waarmee hij nu zelfs in haar kont kneep. ‘Jezus... Kasper, nee. Laat dat!’

‘O, kom op zeg...’ Zijn naar sterkedrank ruikende adem bevestigde haar vermoeden dat hij behoorlijk dronken was.

‘Laat me los,’ zei ze vastberaden en ze zette haar nagels in zijn armen om haar woorden kracht bij te zetten. Tot haar verbazing en opluchting deed hij wat ze zei.

Noortje draaide zich zo snel om dat ze in het benauwde gangetje met haar elleboog langs de ruwe muur schraapte en keek op naar Kasper. Hij was niet lelijk, maar veel te zelfverzekerd en behoorlijk zelfingenomen. En daarbij deed hij haar met de lok blond haar die voor zijn fletsblauwe ogen hing veel te veel aan Tim denken. ‘Ik heb geen interesse, oké?’ beet ze hem toe.

Hij kneep een oog halfdicht, alsof hij haar daardoor scherper zag. ‘Je bent toch niet preuts?’

Ze snoof en draaide zich op haar hakken om. Tegen haar rug

hoorde ze hem nogmaals ‘ah... kom op!’ roepen, maar ze reageerde er niet op. Met iets minder ferme passen dan ze wilde – die drankjes waren toch harder aangekomen dan ze dacht – liep ze met een lichte wankeling terug in de richting van de bar en naar Daphne en haar vriendengroep.

Ze voelde hoe haar hand werd vastgegrepen en eraan werd getrokken. Met haar rug kwam ze tegen een duidelijk mannelijke borst aan en ze slaakte een kreet. Zelfs zonder omkijken wist ze wie het was. Dit was wel een volhouder, met een enorm betonblok voor zijn kop. ‘Kasper, laat me los!’

‘Daar meen je niks van.’

Ze probeerde de arm die hij om haar middel sloeg te ontwijken en wrong zich in allerlei bochten. ‘Dat doe ik dus wel!’

‘Volgens mij heeft de dame nee gezegd.’

De stem klonk rustig, de woorden werden duidelijk gearticuleerd, maar toch lag er een dwingende ondertoon in. Noortje kreeg haar hoofd niet ver genoeg omgedraaid om de spreker te zien, maar ze wist zeker dat ze die stem eerder had gehoord. Fijn, een beetje hulp kon ze wel gebruiken.

Zelfs zonder enige stemverheffing zorgde de man ervoor dat Kasper even was afgeleid. Zijn greep om haar middel verslaptte en ze kon zich eindelijk lostrekken.

‘Schatje...’ Kasper deed een uitval.

Ze deed een haastige stap opzij om aan zijn grijpgrage handen te ontkomen, maar een van haar hakken slipte weg, mogelijk door een natte plek op de vloer. Er doemde in een flits een donkere houten paal voor haar linkeroog op die ze nog probeerde vast te grijpen of zelfs te omarmen om niet onderuit te gaan, maar wat volgde was een daverende dreun.

Vervolgens deed iemand in één klap alle lampen uit.

‘Doe je ogen open.’

Ze kreunde. Ergens vaag op de achtergrond hoorde ze geroezemoes dat steeds luider ging klinken. Iemand drukte een ijskoude doek tegen haar linkerslaap en wenkbrauw. Ze kromp ineen van de onverwacht stekende pijn.

‘Sorry meisje, maar dit moet even.’

Er kwam een nieuwe kreun omhoog. Tegelijk kwam ook het besef dat kreunen de pijn in haar hoofd verergerde. Ze slikte de volgende dan ook maar in.

‘Doe je ogen open en kijk me eens aan.’

Het klonk autoritair en misschien moest ze maar gewoon doen wat er werd gevraagd. Als het haar tenminste lukte haar oogleden open te krijgen. Na drie pogingen kon ze haar zware wimpers er eindelijk van overtuigen mee te werken.

Het zicht was wazig en de silhouetten om haar heen leken zich in slow motion te verplaatsen. Haar maag roerde zich en ze voelde zich misselijk worden. Midden in de ronddraaiende beelden doemden twee melkchocoladebruine ogen voor haar op.

‘Bruin is dominant over blauw,’ mompelde ze.

‘Je loopt wel erg hard van stapel.’ Er verschenen lachrimpeltjes om de bruine ogen en ze zag nu ook de rest van zijn gezicht, inclusief een kwajongensachtige grijns. ‘Eerst daten en seks, dan pas kinderen.’

Hij kwam haar bekend voor, maar toch kon ze hem niet plaatsen. ‘Wie ben je ook alweer?’

‘Mats. Mijn tante is je benedenbuurvrouw. We hebben einde van de middag kennisgemaakt. Hoeveel vingers steek ik op?’

Ze probeerde te focussen en naar de vingers te kijken die in haar blikveld heen en weer bewogen. Het zou fijn zijn als hij ze stilhield. Een gokje dan maar. ‘Vijftien?’